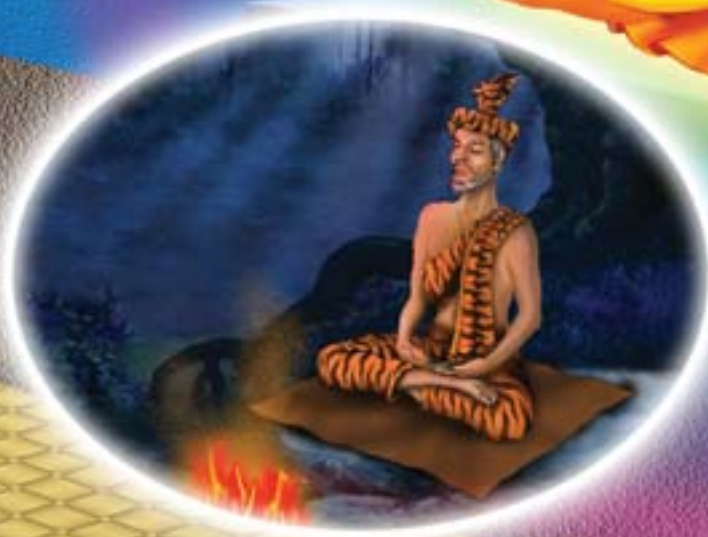

ชัยชนะครึ่งที่ ๖
(ตอนที่ ๔ ชนะสังจกนิครนถ์)

คู่ก่อนภิกษุทั้งหลาย ความปรากฏขึ้นแห่งบุคคลเอก
เป็นความปรากฏแห่งจักขุใหญ่ แห่งแสงสว่างใหญ่ แห่งโอกาส
ใหญ่ แห่งอนุตตรียะ เป็นการกระทำให้แจ้งซึ่งปฏิสัมภิทา ๔
เป็นการแทงตลอดธาตุธรรม

ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๔ ชนะสังฆจกนิครนถ์)

๑๔๕

ความเห็นถูกจะเป็นต้นทางของความคิดถูก ซึ่งจะทำให้ความคิดก็เริ่มมีระบบระเบียบแบบแผนที่ดี มีความคิดในทางสร้างสรรค์ คิดที่จะพ้นทุกข์และให้พบสุขที่แท้จริง กระทั่งมีความคิดที่สมบูรณ์ที่จะมุ่งตรงไปสู่อายตตนิพพาน ซึ่งจะแตกต่างจากความคิดเดิมๆ ที่คิดอยากจะเป็นใหญ่ อยากจะครองโลก ครองสมบัติ ครองครองทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็เบียดเบียนกัน แก่งแย่งชิงดีกัน ต่อเมื่อหยุดใจไว้ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ได้แล้ว ความคิดเห็นจึงจะถูกต้องสมบูรณ์ เพราะเกิดปัญญาบริสุทธิ์คิดที่จะออกจากทุกข์ สิ่งใดที่เป็นเครื่องร้อยรัดเป็นพันธนาการของชีวิตก็จะปลดปล่อยวาง และมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน มุ่งไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง การเจริญสมาธิภาวนาด้วยการทำใจหยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ จะทำให้ปัญญาสมบูรณ์ มีความคิดคำพูดและการกระทำที่สมบูรณ์

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความปรากฏขึ้นแห่งบุคคลเอก เป็นความปรากฏแห่งจักขุใหญ่ แห่งแสงสว่างใหญ่ แห่งโอภาสใหญ่ แห่งอนุตตรियะ เป็นการกระทำที่แจ้งซึ่งปฏิสัมภิทา ๔ เป็นการแทงตลอดธาตุธรรม เป็นการกระทำที่แจ้งซึ่งผล

ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๔ ชนะสังกนิครนถ์)

๑๕๐

**คือวิชาและวิมุตติ เป็นการทำให้แจ้งซึ่งโสดาปัตติผล
สกาคามีผล อนาคามีผล อรหัตผล บุคคลเอกผู้นั้น คือ
พระตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า“**

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เริ่มต้นคือเจ้าชายสิทธัตถะ
ผู้เป็นมนุษย์ธรรมดา และเคยใช้ชีวิตครองเรือนดังชาวโลกทั่วไป
แต่ที่เราเคารพนับถือพระองค์ ยึดท่านเป็นบรมครู และเป็นที่พัก
ที่ระลึกอันสูงสุดนั้น ก็เพราะพระองค์ได้ฝึกฝนอบรมตนทั้งกาย
และใจ ทรงสละความสุขทางโลกที่พรั่งพร้อมด้วยเบญจกามคุณ
ทุกอย่าง ขยันฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งจนได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมา-
โพธิญาณ ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะที่ไม่มีใครยิ่งกว่า หรือ
เสมอเหมือนก็ไม่มี การอุปบัติด้วยรูปกายของพระองค์นั้น ว่าเป็น
ความอัศจรรย์แล้ว แต่การอุปบัติขึ้นของธรรมกายอรหัตของ
พระองค์นั้นกลับเป็นความอัศจรรย์ยิ่งกว่า เพราะทำให้พระองค์
ทรงรู้แจ้งแทงตลอดในสรรพสิ่ง รอบรู้ยิ่งกว่าบุคคลใดในโลก จึง
ได้ชื่อว่า เป็นบุคคลเอกของโลก

ตอนที่แล้วหลวงพ่อดีเล่าไว้เกี่ยวกับสังกนิครนถ์ ที่ได้
มาทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ผู้ที่อบรมกายและใจไว้ดีแล้วนั้น
จะได้รับผลเป็นอย่างไร พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสั่งสอนสังก
นิครนถ์ว่า อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ ได้ฝึกฝนอบรมตนเองมาดี

ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๔ ชนะสังกนิครนถ์)

๑๕๑

ทั้งกายและใจ เมื่อมีสุขเวทนากระทบเข้าแล้ว ย่อมไม่ยินดีในสุขเวทนา เมื่อทุกข์เวทนาเกิดขึ้น ย่อมไม่เศร้าโศก แม้สุขเวทนาเกิดขึ้นแก่อริยสาวกแล้ว ก็ไม่สามารถครอบงำจิต เพราะเหตุที่อบรมกายมาดี แม้ทุกข์เวทนาเกิดขึ้นก็ไม่ครอบงำจิต เพราะเหตุที่ได้อบรมจิตมาดี เพราะฉะนั้นพระอริยสาวกในพระธรรมวินัยนี้ จึงเป็นผู้ไม่หวั่นไหวในสุขและทุกข์

*พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสต่อไปว่า “เมื่อใดที่เราปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสาหวัดรัดรอบขบวชเป็นบรรพชิต เมื่อนั้นจิตของเราที่มีสุขเวทนาเกิดขึ้นจักครอบงำตั้งอยู่หรือ หรือทุกข์เวทนาที่เกิดขึ้น แล้วจักครอบงำของเราอยู่หนอ ดังนั้น ข้อนี้ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้เลย”

สังกนิครนถ์ทูลว่า “สุขเวทนาและทุกข์เวทนาอันเกิดขึ้นที่จะครอบงำจิตตั้งอยู่ ย่อมจะไม่บังเกิดขึ้นแก่พระโคตมผู้เจริญเป็นแน่” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนอัคคิเวสสนะ ทำไมเวทนาทั้ง ๒ อย่างนั้น จะไม่มีแก่เรา เราจะเล่าให้ฟัง เธอจงตั้งใจฟัง เมื่อเรายังเป็นโพรสัตว์อยู่ ยังมิได้ตรัสรู้ ก่อนตรัสรู้ได้มีความปริวิตกว่า ฆราวาสเป็นทางคับแคบ เป็นทางมาแห่ง

ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๔ ชนะสังกนิกธ)

๑๕๒

ธูลิกิเลส บรรพชาเป็นทางปลอดโปร่ง การที่เราอยู่ครองเรือน จะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ดั่งขัณฑ์ ไม่ใช่ทำได้ง่าย ถ้ากระไร เราพึงปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ออกบวชเป็นบรรพชิต

ครั้งนั้นเรากำลังเป็นหนุ่ม มีเกศาดำสนิท ตั้งอยู่ในปฐมวัย เมื่อพระมารดาพระบิดาไม่ปรารถนาจะให้บวช มีพระพักตร์อาบด้วยน้ำพระเนตรทรงกันแสงอยู่ เราได้ปลงผมและหนวด แล้วนุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ออกบวชเป็นบรรพชิต เมื่อบวชแล้วเราพยายามเสาะหาว่า อะไรเป็นกุศล แสวงหาทางอันสงบอย่างประเสริฐยอดเยี่ยมที่ไม่มีสิ่งใดยิ่งกว่า คือ พระนิพพาน จึงเข้าไปถึงสำนักของท่านอาหารดาบสกาลามโคตร แล้วกล่าวว่า ท่านกาลามะ ข้าพเจ้าจะประพฤติพรหมจรรย์ในธรรมวินัยนี้

เมื่อเรากล่าวเช่นนั้นแล้ว ท่านอาหารดาบสกาลามโคตร กล่าวกับเราว่า เชิญท่านอยู่เถิด ถ้าเป็นบุรุษผู้รู้แจ้งธรรมที่วิญญูชนพึงบรรลุได้นี้เป็นเช่นท่านไม่ช้าเลย เพราะทำให้แจ้งด้วยความรู้ยิ่งเองตามแบบอาจารย์ของตน ต่อมาไม่นานนัก เราได้ศึกษาธรรมนั้นชั่วขณะหุบปากเจรจาเท่านั้น ก็กล่าวได้ซึ่งญาณวาทะและเถรวา ทั้งเราและผู้อื่นต่างรู้ชัดว่า เรารู้เราเห็น”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเล่าให้ฟังต่อไปว่า พระองค์ได้

ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๔ ชนะสังกนิครณ์)

๑๕๓

เข้าไปหาอาหารดาบสเพื่อศึกษารธรรมที่รู้ยิ่ง ท่านอาหารดาบส
อกสมาบัติชั้นอาภิญญายตนะ พระองค์เรียนธรรมนั้นด้วย
ความรู้ยิ่งเอง เข้าถึงอยู่โดยเร็วมิได้เนิ่นช้า “ดูก่อนอัคคิเวสสนะ
เราเสาะหาว่า อะไรเป็นกุศล เมื่อแสวงหาทางอันสงบอย่าง
ประเสริฐ เราจึงเข้าไปถึงสำนักท่านอุทกดาบสรามบุตร แล้ว
กล่าวว่า ท่านรามา ข้าพเจ้าปรารถนาจะประพาศิพรหมจรรย์ใน
ธรรมวินัยนี้”

ท่านอุทกดาบสได้กล่าวสอนธรรมะตามแบบอาจารย์ที่
สั่งสอนมา เพียงเรียนได้ไม่นาน พระองค์สามารถศึกษารธรรมนี้
จนแตกฉาน ชั่วขณะหุบปากเจรจาปราศรัยเท่านั้น ท่านอุทกดาบส
รามบุตรบอกสมาบัติชั้นเนวลัญญานาลัญญายตนะ พระองค์จึง
ดำริว่า ท่านอุทกดาบสมีศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิและปัญญา แม้
เราก็มีศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิและปัญญา ถ้ากระไรเราพึง
พากเพียร เพื่อทำให้แจ้งซึ่งธรรม ที่ท่านดาบสบอก

จากนั้นพระองค์ลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง ด้วยความ
เคารพในคำสอน พระองค์สามารถทำให้แจ้งเนวลัญญานา-
ลัญญายตนะได้อย่างรวดเร็วหลังจากนั้น จึงเข้าไปหาอุทก-
ดาบสรามบุตร พลาถามว่า “ท่านดาบส ท่านได้ทำให้แจ้งซึ่ง
ธรรมนี้ด้วยความรู้ยิ่งเองเมื่อบรรลุแล้วจึงบอกด้วยเหตุเท่านั้นหรือ”

ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๔ ชนะสังจกนิครนถ์)

๑๕๔

ท่านอุทกดาบสตอบว่า “ดูก่อนท่านผู้มีอายุ เราทำให้
แจ้งซึ่งธรรมนี้ ด้วยความรู้ยิ่งเอง บรรลุแล้ว จึงบอกด้วยเหตุ
เพียงเท่านั้นแหละ” เราจึงบอกว่า “ท่านผู้มีอายุ แม้ข้าพเจ้าก็
ทำให้แจ้งซึ่งธรรมนี้ด้วยความรู้ยิ่งเองบรรลุแล้วอยู่ด้วยเหตุเท่านั้น”
ท่านอุทกดาบสกล่าวว่า “ท่านทำให้แจ้งซึ่งธรรมใดด้วยความรู้
ยิ่งเอง บรรลุแล้วอยู่ เราก็กทำให้แจ้งซึ่งธรรมนั้น ด้วยความรู้ยิ่ง
เองแล้วบอกด้วยอาการอย่างนี้แหละ เรารู้ธรรมใด ท่านก็รู้
ธรรมนั้น ท่านรู้ธรรมใด เราก้รู้ธรรมนั้น เป็นอันว่า เราเช่นใด
ท่านก็เช่นนั้น ท่านเช่นใด เราก้เช่นนั้น มาเถิด บัดนี้เราทั้งสอง
จะอยู่ร่วมกันปกครองหมู่คณะ”

“ดูก่อนอัคคิเวสสนะ ท่านอุทกดาบสรามบุตร ทั้งที่เป็น
อาจารย์เรา ก็ยกย่องเราผู้เป็นศิษย์เสมอด้วยตน ตั้งเราใน
ฐานะเป็นอาจารย์ บูชาเราด้วยการบูชาอย่างดียิ่ง เราจึงมีความ
แน่ใจว่า ธรรมคือเนวสัญญานาสัญญายตนะนี้ ไม่เป็นไปเพื่อ
ความเบื่อหน่าย เพื่อคลายกำหนด เพื่อความดับ เพื่อความสงบ
เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อตรัสรู้ เพื่อนิพพาน เพียงแต่เป็นไปเพื่อ
เข้าถึงเนวสัญญานาสัญญายตณภาพเท่านั้น เราไม่พอใจในธรรม
นั้น เปื่อจากธรรมนั้นจึงได้หลีกไป เพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์ให้
กับตนเองต่อ”

ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๔ ชนะสังจกนิครนถ์)

๑๕๕

เรื่องการแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ เพื่อให้หลุดพ้นจาก
กิเลสอาสวะ ที่พระบรมศาสดาทรงเปิดใจ ตรัสเล่าให้กับสังจก
นิครนถ์ฟัง ยังไม่จบลงเพียงเท่านี้ ยังมีเนื้อหาสาระอัดแน่นไป
ด้วยธรรมะที่น่ารู้อีกมาก พวกเราทั้งหลายในฐานะที่เป็นชาวพุทธ
ควรจะศึกษาเรื่องการใช้วิจารณ์ญาณให้ดี และใช้สติปัญญา
ตรองตามธรรมให้ถี่ถ้วนว่า พระพุทธองค์ทรงไตร่ตรองพิจารณา
ธรรมที่ทรงได้เข้าถึงว่า เป็นที่สุดของการแสวงหาแล้วหรือยัง
ถ้ายังไม่ถึงที่สุด ท่านจะมุ่งไปให้ถึงที่สุด เพื่อให้บรรลุจุดหมาย
ปลายทางที่ตั้งไว้ คือที่สุดแห่งทุกข์ เราต้องตรองตามอีกว่า
พระพุทธองค์ทรงดำเนินบนเส้นทางที่ถูกต้องได้อย่างไร จึงได้
ตรัสรู้อนัตตตรัสมาสัมโพธิญาณ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้มี
ชัยชนะตลอดกาล ขอให้พวกเราติดตามศึกษาในตอนต่อไป

